

landene efterhånden også ydede hinanden bistand, dels bestræbelserne for gennem en mere langsigtet planlægning foreløbig for 1961-62 at opnå større effektivitet. I denne sammenhæng nævntes også oprettelsen af de nye regionalkontorer under bestyrelsen for teknisk bistand (TAB), navnlig i Afrika.

Det kunne allerede fastslås, at det udvidede bistandsprogram i 1961 ville råde over næsten 42 mill. \$ — en stigning på 23,5 pct. — hvilket havde gjort det muligt at forelægge et program for 1961 og 1962 på i alt 84,9 mill. \$, heri medregnet et særligt Afrika-program på 9 millioner. De nye afrikanske stater alene, og eksklusive hjælpen til Congo (Leopoldville), ville efter 1961-62 programmet modtage 20,1 mill. \$.

Kommissæren for teknisk bistand, Roberto M. Heurtematte, nævnte, at generalsekretariatets deltagelse i programmet i 1961 havde andraget 10 mill. \$.

Han fremhævede, at de nye lande i Afrika frembød et af de mest brændende problemer inden for bistandsprogrammet, og omtalte betydningen af De Forenede Nationers program for bistand i offentlig administration (OPEX). Et afsnit af indlægget drejede sig om den decentralisering, der var sket ved, at et stort antal opgaver var lagt over på TABs regionalkontorer. Kommissæren udtrykte endelig håb om, at det måtte være muligt at nedskære tidsintervallet mellem anmodningen om og ydelsen af bistand.

Udvalgets arbejde resulterede i forelæggelsen af de i udvalgets rapport til generalforsamlingen under I-VII nævnte resolutioner, som alle blev vedtaget på generalforsamlingens møde den 15. december 1960.

Resolution I vedrørende bistand til tidligere formynderkabsområder og andre nylig uafhængige stater foresloges af en række afrikanske og asiatiske lande samt Czekoslovakiet og Jugoslavien. Resolutionen tager sit udgangspunkt i det store antal udviklingslande, der er blevet medlemmer af FN, og det deraf følgende behov for en betydelig udvidelse af den tekniske og økonomiske bistand, der, som det fremgår af generalsekretærens rapport, i sit nuværende omfang er utilstrækkelig. Resolutionen anbefaler en almindelig udvidelse af såvel den multilaterale som bilaterale bi-

stand til de nye stater, navnlig i Afrika, uden at dette sker på andre landes bekostning, og opfordrer det økonomiske og sociale råd (ECOSOC) til gennem vedkommende internationale organisationer at opmuntre og lette en sådan bistand af sædvanlig art. Endvidere anmodes rådet om på sin 32. samling at redegøre for den indtil da skete udvikling og at udarbejde en rapport derom til forelæggelse på FNs generalforsamlings 16. samling.

Under behandlingen i udvalget fremkom en lang række ændringsforslag, hvoraf de fleste blev godkendt. Resolutionen blev vedtaget i plenarforsamlingen med 72 stemmer. Ingen stemte imod, medens 9 afholdt sig fra at stemme.

Forslaget til *resolution II* vedrørende spørgsmålet om bistand til Libyen fremsattes af lande i Det nære Østen og Afrika samt Grækenland og Pakistan og forelagdes på medforslagsstillernes vegne af Den forenede arabiske Republik. Resolutionens baggrund er FNs særlige rolle og omstændighederne i øvrigt ved Libyens opståen som selvstændig stat samt det særlige behov for hjælp nødvendiggjort af krigsskader i landet. I resolutionens indledning tages de af Libyens premierminister og generalsekretæren fremsatte meddelelser til efterretning. Resolutionen fremtræder som en henstilling til regeringerne om under hensyn til Libyens særlige behov at yde bistand til landet igennem FN. Endvidere anmodes FN og særorganisationerne om at have Libyens særlige behov for øje og fortsat at se bort fra lokale omkostninger ved ydelsen af bistanden. FNs generalsekretær anmodes om at lette resolutionens gennemførelse og udarbejde en særlig rapport i sagen til generalforsamlingens 17. samling.

Efter at udvalget på forslagsstillernes foranledning havde foretaget en mindre ændring, blev resolutionen vedtaget enstemmigt af generalforsamlingen.

Udvalgets behandling af *resolution III* vedrørende bidrag til specialfonden og det udvidede tekniske bistandsprogram drejede sig navnlig om 2. paragraf i resolutionens centrale del, hvori det indtrængende henstilles, at FNs og særorganisationernes medlemmer forøger deres bidrag til specialfonden og det udvidede tekniske bistandsprogram med det formål inden for den